

RANDĚNÍ S MRZOUTEM

A stylized illustration of a hockey player with a beard and brown hair, wearing a light blue jersey and a dark blue and light blue hockey glove. He is holding a hockey stick across his shoulder. The background is a teal color with a subtle grid pattern and some star-like sparkles.

hokejová
romance

JENNY PROCTOR

přeložila Kateřina Slovácová

**RANDĚNÍ
S MRZOUTEM**

Copyright © 2024 by Jenny Proctor Creative

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Slováková, 2026

Cover © Alt19Creative, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

RANDĚNÍ S MRZOUTEM

JENNY PROCTOR

přeložila Kateřina Slováková

Mým čtenářkám prožívajícím
období hokejových romancí.
Já k vám taky patřím, kamarádky. Já taky.

POZNÁMKA AUTORKY

Dělala jsem, co jsem mohla, a se světem profesionálního hokeje jsem se seznámila důkladně a s velkou pozorností k detailům. Appíci jsou ale fiktivní tým a tohle je fiktivní příběh. Ačkoliv jsem se nesmírně snažila, aby byly podrobnosti zápasů a hokejového prostředí autentické a pravděpodobné, v zájmu zápletky jsem si dopřávala tvůrčí volnost. Pokud jsem se v něčem zmýlila, omlouvám se. Jsem jen člověk. Ale přísahám, že líbání zvládám na jedničku. A, co si budeme povídat, všichni víme, že to je ten pravý důvod, proč tu jsme. Příjemnou zábavu!

KAPITOLA 1

Summer

Vystoupím z auta na hrbolatý asfalt, zavrávorám na vysokých podpatcích a zapnu si kabát. Vzduch na konci února je takhle brzy po ránu neúprosný a já najednou zatoužím, abych s sebou měla i šálu – je to promarněná příležitost, protože ta kašmírová v barvě křídové modři, kterou jsem podědila po své velmi elegantní babičce, je fantastická a s tímhle kabátem jde dohromady skvěle.

Když jsem studovala práva, malovala jsem si všechny možné pracovní scénáře, v nichž jsem byla samozřejmě za hvězdu. Ve svých snech jsem byla neuvěřitelně inteligentní a odvážná, důvtipná, přesto uctívá, pevná a laskavá, ale vždycky, vždycky ta nejlépe oblečená osoba v místnosti.

Ach, to mládí.

Ta naivita.

Jako by nějakého zaměstnance úřadu okresního státního zástupce v mrňavém ospalém okrese na západě Severní Karolíny zajímalo vintage oblečení značky Prada, na které

jsem narazila při dražbě pozůstalosti, nebo sako od Chanel ukryté v obchodním domě Nordstrom Rack.

Abych byla spravedlivá, nedostatek smyslu pro módu byl na úřadě to poslední, co mě trápilo. Po téměř dvou letech, kdy jsem tam pracovala, jsem zářila jen velmi málo, zato jsem se hodně schovávala.

Ale o tom až někdy jindy.

Dneska nechci myslet na schovávání. Dneska mám nakročeno vpřed.

Nová práce. Nové město. *Nový šéf.*

Zvednu oči a podívám se k Summitu, obrovské budově ze skla a oceli na protější straně parkoviště. Přes všechny scénáře, které jsem si v duchu malovala, tohle by mě nikdy nenapadlo.

Nikdy jsem si nepředstavovala, že bych mohla pracovat pro *hokejový tým*, no věřili byste tomu?

Ani nevím, jak tady tomu říkat. Kluziště? Stadion? Aréna?

Nejspíš jsem si měla nastudovat terminologii s předstihem, před svým prvním pracovním dnem v roli interní právní poradkyně appíků, hokejového týmu z Harvest Hollow v Appalačských horách.

Ne že bych musela mluvit o zápasech *jako takových*. Aspoň doufám, že nebudu muset. Z popisu práce jsem na byla dojmu, že budu převážně revidovat smlouvy o propagaci a reklamě a radit hráčům, jak to udělat, aby se neupsali na celý život nebo třeba nepřišli o celý výdělek.

Před měsícem jsem ještě ani nevěděla, že hokejové týmy nižší ligy vůbec právní poradenství *potřebují*. Ačkoliv jestli tomu dobře rozumím, appíci nejsou úplně typický tým.

Díky nesmírně vynalézavé manažerce sociálních médií Parker je na sociálních sítích sleduje tolik lidí, že by snad překonali i ty nejpobláznější týmy NHL. Mnoho hráčů má stovky tisíc online sledujících, což z nich dělá logické

cíle pro žádosti o propagaci produktů nebo sponzorské nabídky, stejně dobré, nebo dokonce lepší než ty, které se nabízejí prvoligovým hráčům. Jelikož většina appíků nemá agenty – aspoň prozatím ne – neexistuje kromě týmu nikdo, kdo by jim pomohl ve všem se orientovat.

Summit, kde tým hraje a já teď pracuju, je taky unikátní v tom, že ho využívají *výhradně* appíci. Trénují tady. Hrají tady. A nikdy tu nejsou žádné koncerty či jiné akce, se kterými by bylo třeba počítat. Tenhle tým má skutečný domov a jejich fanoušci s nadšením chodí na zápasy a podporují je.

Ze zadního sedadla vytáhnu koženou tašku, kterou mi věnovala Lucy, moje dvojče, na oslavu mého nástupu do nového zaměstnání. Kabelka je úžasná, vyrobená z měkké, luxusní kůže, a vezmu-li v úvahu Lucyin plat zdravotní sestry, taky naprosto nepřiměřeně drahá.

Když jsem protestovala a pokoušela se ji Lucy vrátit, zvedla oči ke stropu a připlácla mi ji na hrudník. „Jasně že si to nemůžu dovolit,“ pravila. „Jinak by to taky nebyla žádná zábava. A teď si ji vezmi a myslí na mě každý den, kdy ji budeš nosit.“

Zhluboka se nadechnu, což je chabý pokus zklidnit nervózní energii, která mi koluje v žilách, a se vztyčenou hlavou vyrazím směrem k budově. Ještě ani nedojdu ke kufru svého auta, když se na parkoviště přiřítí SUV, jemuž od kol odletují kousky asfaltu, a namíří si to přímo na mě.

Uskočím dozadu, takže stojím v bezpečí vedle svého vozu a pozoruju, jak SUV parkuje o několik míst dál.

Appíci mají poměrně velké množství podpůrného personálu. Právníky, účetní, odborníky na vztahy s veřejností. Tohle by mohl být kdokoliv, kdo sem dneska přijel do práce. Ale soudě podle modelu auta, což je khaki bronco s okázalými stříbrnými koly a silně tónovanými

skly, vsadila bych se, že je to nějaká nafoukaná hokejová primadona.

Ne, primadona to není. Nejsme v divadle, tak radši nebudu říkat primadona. Tohle je hokejový mančaft, takže co třeba eso? Hvězda?

Dneska večer. Dneska večer se ponořím do hokejové terminologie.

Když řidič SUV vystoupí, sevřu pevněji tašku a mé srdce vynechá několik úderů, než se mi zase hrudním košem rozlehne rychlé bušení.

Zatím znám přesně čtyři lidi pracující pro appíky.

Felixe Jamisona, brankáře týmu, což je přítel mojí nejlepší kamarádky Gracie, takže toho znám nejlépe. Pak je tu Parker. Je manažerkou sociálních médií a dobrou kamarádkou Gracie. Několikrát jsme se setkaly a byla to ona, kdo mě zkontaktoval s Grantem, vedoucím právníkem, který mě přijímal, což z něj dělá osobu číslo tři.

Tím se dostáváme ke čtvrtému a poslednímu appíkovi, s nímž jsem se setkala – k tomu, který se právě vynořil z auta a díky němuž udělal můj žaludek kotrmelec.

Nathan Sanders.

Jen na jeho jméno pomyslím a zalije mě stud.

Lucy je z nás dvou ta romantická – bytost náchylná k hlubokým vzdechům a záchvatům emocí. Aby nebylo mýlky, chodím na rande stejně ráda jako ona, a když na mě přijde ta správná nálada, klidně se podívám na romantickou komedii, ale nikdy nebudete svědkem toho, že by se mi kvůli mužskému vykourila z hlavy logika a rozum. Nebudu to já, kdo bude mít místo očí srdíčka a kdo se na první pohled zamiluje. Potřebuju šest měsíců pravidelného randění, než mě vůbec napadne, že bych mohla říct *miluju tě*, a buďte si jistí, že budu mít otázky ohledně partnerovy osobnosti, finančního zajištění

a temperamentu. Ne že bych *nenaslouchala* svému srdci. O místo ve správní radě určitě nepříjde. Ale generálním ředitelem je moje hlava, která vždycky rozhoduje s pečlivou přesností.

Právě proto bylo tak otravné, že jsem v podstatě ztratila řeč, když jsem viděla, jak Nathan s několika spoluhráči rozdává autogramy na farmářském trhu v Harvest Hollow. Celou mě polilo horko, po kůži se mi rozběhli mravenci, rozbušilo se mi srdce. I když to zní hloupě, měla jsem skoro pocit, jako bych se s ním už někdy setkala.

Stoprocentně jsem se s ním nesetkala – dokonce jsem si na internetu vyhledala jeho životopis, abych se ujistila, že jsme nechodili na stejnou střední školu nebo tak – ale přesto mi připadal... povědomý.

Když jsme se nakonec osobně setkali, neřekl mi víc než tucet slov a jednou jedinkrát se mi nepodíval do očí. Já jsem dokonce vyvíjela určité úsilí, a to víc než normálně, protože jsem měla pocit, že z jistých důvodů, které nedokážu vysvětlit, je tenhle týpek důležitý. Pustila jsem se do flirtování, naznačila, že bychom si spolu měli zajít na večeři a... nic. Vůbec nezabral.

Rychle jsem hodila zpátečku a udělila mozku plné právo veta na *city srdce*, které mě očividně svedly na scestí.

Ať se mi zdálo, že cítím cokoliv, mýlila jsem se. Možná jsem si celou tu věc vybájila. Nebo se prostě osud spletl – došlo k podivné kosmické chybě, kterou je nejlépe pustit z hlavy.

Jak se dny měnily v týdny a pak měsíce, dělala jsem, co jsem mohla, abych na něj zapomněla. Den nemá tolik hodin, abych chtěla být jen jedinou promarnit tím, že se budu trápit kvůli mužskému, který o mě nejeví zájem.

Ale i tak, když teď Nathan vytáhne ze zadního sedadla SUV tašku, zavře a posléze zamkne auto, povědomé chvění

v mém nitru vyšle do mých končetin vlnu horka, až mě rozbrní konečky prstů.

Přitisknu si ruku na břicho. „Nech toho,“ zašeptám svému poskakujícímu žaludku. „Ten není pro tebe.“

Zatvářím se sebevědomě, ačkoliv sebevědomí necítím, udělám pár kroků vpřed, a když se na mě Nathan podívá, usměju se.

Fajn. Stoprocentně můj úsměv neopětuje. Možná se dokonce mračí. Chci říct, že má svraštěné čelo, přísné, těžké obočí a koutky úst mu jednoznačně směřují dolů. Jeho výraz mi ale nepřipadá smutný. Spíš... *výhruzný.*

Uvažuju, jaké by asi mělo následky, kdybych se otočila na podpatku a vyrazila opačným směrem. Prostě bych mohla jít zpátky do auta, nasednout a odjet pryč, jako by se tohle dneska ráno neodehrálo.

Možná by můj první pracovní den mohl být až zítra. Jsem si jistá, že bych dokázala přijít s dobrou výmluvou.

Něco jako: ještě mi v novém bytě nepustili vodu a já chovám k appíkům příliš mnoho úcty na to, abych přišla do práce neosprchovaná.

Nebo třeba: sousedovi se ztratil pes, a jelikož jsem v naší čtvrti nová, měla jsem dojem, že chodit po lese a hledat chudáka malého Rufuse je fajn způsob, jak se s někým spřátelit.

Nebo ještě lépe: dostala jsem menstruaci a potřebuju nejmiň čtyřicet hodin tvrdého cvičení plus košíčky s arašídovým krémem Reese's (nezpochybňujte mou strategii, přísahám, že funguje), než naberu duševní sílu zabývat se velmi velkými, velmi drsnými a velmi zamračenými hokejisty.

Ale *ne*. Summer Callahanová se jen tak nevzdává. A Nathan Sanders mi náladu nezkazí, když mám nejspíš před sebou velmi krásný první den.

Narovnám ramena a připojím se k Nathanovi, který si to rázuje ke dveřím Summitu, jako by mu bylo úplně jedno, že jsem na parkovišti taky.

„Ty jsi Nathan, vid’? Mám pocit, že jsme se viděli loni na podzim.“

Jeho oči se na okamžik stočí mým směrem, takže vím, že mě slyšel, ale jiné odpovědi se nedočkám.

„Jsem kamarádka Gracie,“ zkusím to znovu. „Felixovy přítelkyně. Znáš ji, ne?“

Zase nic.

To snad nemyslí vážně.

„Jako... přítelkyni tvého spoluhráče Felixe. Vašeho brankáře.“

Nathan se konečně zastaví a obrátí se ke mně čelem, čímž mě přinutí, abych se zastavila taky, jinak bych do něj vletěla. Ztuhnu na místě a snažím se přimět kotníky, aby se neviklaly na podpatcích, jimž nerovný, šterkem posypaný povrch parkoviště Summitu zjevně nevyhovuje, a zhluboka se nadechnu vzduchu provoněného Nathanem.

Což byl ovšem *velmi* špatný tah, pokud jsem si chtěla zachovat chladnou hlavu, poněvadž Nathan voní božsky. Jako čisté prádlo a svěží cedr.

Očima putuju vzhůru a přejíždím Nathanovy tmavé tepláky a světle šedé termo triko, které se mu napíná přes hrudník a lepí k prohlubním a křivkám svalů, jako by na něj bylo namalované. Dlouhé, světle hnědé vlasy má vzadu na hlavě svázané do uzlu a světlou kůži na tvářích a u kořene nosu poprášenou pihami. Výraz v obličeji má stejně zamračený, jako když jsme se na sebe podívali poprvé.

Přesto je na jeho modrých očích patrné, že mě poznává, takže aspoň vím, že si vzpomíná na naše předchozí setkání.

S Felixem jsou přátelé. *Dobří* přátelé. Musel přece zaslechnout, že se stěhuju do Harvest Hollow a že se stanu součástí právního týmu appíků.

Ale koneckonců to třeba neví. Že by se mračil proto? Že by prostě nechápal, co tady dělám?

Sakryš. Že by si myslel, že jsem přijela kvůli němu?

Existují ženy, které takové věci dělají. Postávají na parkovištích před stadiony a hotely a doufají, že narazí na hráče. Ne že by se některá mohla dostat za zdejší střeženou bránu – hlídač se podíval do velmi oficiálně vyhlášeného seznamu, než mě pustil dovnitř – ale kdo ví, co se odehrálo v minulosti.

Možná se někdo dovnitř *vloudil*. Možná už se Nathan setkal s bláznivými fanynkami, které ho pronásledovaly, schovávaly se a pak se na něj vrhaly, kdykoliv vystoupil z auta. A já jsem vlastně *byla* dost troufalá, když jsme se viděli naposledy. Jestli si myslí, že se na parkovišti vyskytuju jen proto, abych na něj cíhala, možná to jeho zamračený výraz vysvětluje.

O malý krůček ustoupím, abychom mezi sebou měli víc prostoru. „Nevím, jestli jsi to slyšel,“ začnu, „ale jsem nová posila vašeho právního týmu. Dneska jsem tu poprvé.“

Jeho obličej je nevyzpytatelný – maska stoicismu bez emocí. Pak se ohlédne na mé auto.

„Ukradlas mi parkovací místo,“ řekne nakonec a kývne k mému autu, jako by tím chtěl svá slova zdůraznit.

Zamrkám. „Cože?“

„To je moje místo,“ zopakuje. Jeho hlas není přesně vzato nepřátelský. Nezní našťvaně, spíš jako by to byla jen taková poznámka na okraj. Ale i tak. To mi ani nejdřív neřekne *ahoj*?

Obrátím se a přejedu pohledem parkoviště. Ani jedno z míst není označené. Nejsou tu značky. Nejsou tu čísla.

Není tu nic, z čeho by se dalo soudit, že nemůžu parkovat, kde se mi zachce.

„Nepřipadá mi, že by ta místa byla označená,“ pronesu pomalu a dělám, co můžu, abych potlačila své rostoucí podráždění, nebo aspoň zabránila, aby se mi vkradlo do hlasu.

„To je jedno, je moje,“ odpoví. „Nikdo tam neparkuje, jen já.“

Zvednu obočí. Možná je v tom ještě pozůstatek jeho odmítnutí, když jsem ho před několika měsíci zvala na rande. Nebo je v tom možná moje jistota, že v Summitu žádná přidělená parkovací místa nemají. Nemíním ale ustoupit, ať se mi sametový témbř jeho hlubokého hlasu líbí sebevíc.

Povytáhnu si tašku na rameni trochu výš a založím si ruce na prsou. „To po mně jako chceš, abych přeparkovala? Protože mně se to parkovací místo fakt líbí. Možná tam dokonce zítra zaparkuju zase.“

Nathanovi škubne v koutcích, jinak ale nereaguje.

Vůbec nechápu, co to provádím. Proč se hádám s mužským, kterého sotva znám, kvůli něčemu tak bezvýznamnému, jako je parkovací místo. Ale já jsem si nezačala, to on. Nebyl ani schopný pozdravit a okamžitě spustil o tom, že nemohl to své obrovské uchlastané SUV zaparkovat na obvyklé místo.

„A když už jsme u toho, vletěl jsi sem jako závodník a málem jsi mě přejel,“ dodám. „Možná bys příště mohl dávat větší pozor, co říkáš?“

Mírně přeháním, ale příliš rychle jel určitě. Za tím si stojím.

V očích mu blýskne něco, co by sice mohl být humor, ale stejně dobře i znechucení, načež se ke mně obrátí zády a bez ohlednutí vyrazí do Summitu.

Pozoruju, jak odchází, a ani trochu se mi nelíbí, že ačkoliv jsem otrávená, nemůžu si pomoci a se zalíbením sleduju, jak se jeho svaly při otevírání dveří pohybují a vlní.

Mno.

Tak hodně štěstí do prvního dne.

KAPITOLA 2

Nathan

Ukradlas mi parkovací místo.

Stojím tváří v tvář krásné ženě – ženě, na kterou jsem od chvíle, kdy jsme se před několika měsíci poprvé setkali, nejdou myslet – a první věta, která ze mě vypadne, je tohle.

Ukradlas. Mi. Parkovací. Místo.

Pustím sportovní tašku na zem před svou skříňku, posadím se a složím hlavu do dlaní. Nikdy jsem toho moc nenamluvil, ale když se snažím, většinou to zvládnu líp.

„Není ti něco?“

Zvednu oči a spatřím Felixe, jak ze sebe svléká kabát a věší ho do skříňky.

„Věděl jsi, že bude Summer pracovat pro appíky?“

Felix se zamračí, nejspíš proto, že jsem na něj ta slova vyštěkl, místo abych se normálně zeptal, a znělo to útočně.

Odkašlu si a zkusím to znovu. „Promiň. Jen mě napadlo, jestli o tom něco nevíš.“

„No jasné,“ odpoví, jako by se nechumelilo. „Gracie a Summer o tom začaly mluvit už před Vánoci. Pamatuješ, jak

jsem se tě v neděli ptal, jestli bys mi nemohl s něčím pomoci?“

„Byla tady ségra s dětmi.“

Felix mávne odmítavě rukou. „To je jedno. Lidí bylo dost. Ale o to přesně šlo. Pomáhali jsme Summer se stěhováním.“

Sevře se mi žaludek. „Ona tady bydlí?“ Je to ale hloupá otázka, protože – jak by tu mohla nebydlet? Vždyť tu *pracuje*.

Felix si dá ruce v bok a jeho mohutná postava se nade mnou tyčí způsobem, který by se dal, kdyby šlo o někoho jiného, označit za výhružný. Při svých sto dvaadvadesáti centimetrech je to jediný spoluhráč vyšší než já, jenže na to, abych ho v jakékoliv situaci považoval za hrozivého, ho moc dobře znám – není takový ani na ledě. Je brankář, což většinou nedovoluje, aby vyhledával rvačky, ale i kdyby nebyl, patří mezi hráče, kteří spoléhají spíš na mozek než na svaly.

„V jednom z těch bytů, které zrovna postavili u řeky,“ odpoví Felix. „To od tebe není daleko, že ne?“

„Ne. Asi půl druhého kilometru.“ Zvednu ruku a přejedu si s ní vzadu po krku, který mě najednou svědí a pálí.

Summer Callahanová bydlí jen půl druhého kilometru ode mě.

Když jsme se před několika měsíci setkali poprvé, byla Summer dost rozverná, dokonce naznačovala, že bychom si spolu mohli vyjít. Na něco jsem se vymluvil a s jistotou čekal, že svou pozornost zaměří na některého z mých mnohem zajímavějších spoluhráčů.

Obvykle to tak je. Ženám trvá přibližně deset minut, než se rozhodnou, že jsem moc tichý nebo moc nepřístupný a že na mě nebudou plýtvat energií, když jsou po ruce kluci jako Van nebo Alec – kluci, kteří jim pohotově věnují úsměv, a ještě pohotověji vyseknou poklonu. Za mě je to

v pohodě. Umějí s ženami mluvit líp než já a mně moje vlastní společnost naprosto vyhovuje.

Není moc věcí, které mě vytáčejí víc než společenská konverzace. Nemám rád přihlouplé otázky, a společenská konverzace je skoro vždycky přihlouplá, a já nemám rád pocit, že musím... já nevím. Udělat dojem? Přesvědčit někoho, že by mě chtěl poznat blíž? Prostě je jednodušší... se na to *vykašlat*.

Ale Summer – tu mé jednoslovné odpovědi neodradily. Když slyšela mé neochotné reakce, protočila oči a jen tak z legrace mi začala vymýšlet fiktivní život.

Vybrala mi oblíbené jídlo a oblíbený koktejl. Přisoudila mi mezi appíky oblíbeného spoluhráče, vybájila si šest sester, které docela určitě nemám, a dala mi nálepku zasmušilý starší bratr. Dokonce mi vymyslela otce, bývalou hvězdu NHL – což je v mém životě jediná věc, kterou trefila.

Až na to, že v její verzi byl můj otec milující a pyšný, nikoliv zahořklý a mrtvý.

Kéž bych tu její verzi mohl vyměnit za svoji. Měl bych nejspíš mnohem méně komplikovaný život.

Zvednu ruku a dotknu se prstem tátova prstenu ze Stanley Cupu. Nosím ho kolem krku od chvíle, kdy ho, tři týdny po mých šestnáctých narozeninách, mámě den po otcově smrti vrátili v nemocnici. Už jsem ho nesundal skoro deset let.

Jenže z jiných pohnutek, než si lidi myslí.

„Má to nějaký důvod, že jsi na Summer tak zvědavý?“ zeptá se Felix. „Kdybych tušil, že ti na tom záleží, tak jsem se o tom zmínil. Ale... setkali jste se jen při té jedné příležitosti, ne?“

„Jo, tak nějak. To je v pořádku. Žádný důvod, proč bys mi to měl říkat, není. Jenom... dneska ráno jsem ji viděl, když jsem šel dovnitř. Překvapilo mě to.“

A nejspíš si myslí, že jsem ten největší debil z týmu. Ale to je v pohodě.

Felix přikývne, mám však pocit, že mi tak docela nevěří. „Malik ji asi představí na týmové poradě,“ řekne. „Nepůjdeme nahoru?“

Jen tak tak se mi podaří nezaúpět. Porada není žádné překvapení – v pondělí ráno máme vždycky týmovou poradou – ale radši bych Summer neviděl tak brzy potom, co jsem se zachoval jako naprostý idiot. Měl bych se omluvit? Pokusit se jí to vysvětlit? Nevšímat si jí a dělat, že se nic nestalo?

Jdu za Felixem ke dveřím a přeju si, abychom mířili na led, ne nahoru do zasedací místnosti. Porady mi nevadí – ačkoliv jsem je měl radši, dokud jsme jen sledovali záznaky utkání a hotovo. Jenže v poslední době tu věnujeme stejně času sociálním sítím jako všemu ostatnímu.

Naše manažerka sociálních médií Parker nás v podstatě proměnila v internetové hvězdy. Nechápu, jak nebo proč to, co sdílí, funguje, a ani se na to neodvážuju ptát. Díky ní se na nás upírá daleko víc pozornosti než na typické týmy nižší ligy. Pozornost znamená propagační a licenční smlouvy, neřkuli vyprodané zápasy, ať už hrajeme doma, nebo hostujeme.

Tenhle rok mi skončila smlouva, a když mi appíci nabídl individuální standardní smlouvu, což znamená, že bych hrál *výhradně* za appíky a vzdal se možnosti, že by mě odvolali do Carolina Hurricanes, našeho partnerského týmu z NHL, bez váhání jsem podepsal.

Možná vám to zní jako kariérní sebevražda, ale plat, který mi nabídl appíci, říká něco jiného. Kromě toho se v Summitu cítím jako doma. To se dá penězi těžko vyjádřit – zvlášť když je seznam hokejistů, kteří by si u nás rádi zahráli, den ode dne delší.

„Víš co,“ prohodí Felix, zatímco se blížíme k výtahu, „kdyby ty tvoje otázky ohledně Summer nějaký důvod měly, tak bych se ani nezlobil.“

Praštím do horního knoflíku a vůbec se mi nelíbí, že můj hrudník zaplaví po Felixově komentáři vlna horka. „Co tím chceš, prosím tě, říct?“

„Chci tím říct, že je nezadaná a dost úžasná,“ odpoví Felix. „Hodila by se k tobě.“

Vejdeme do výtahu a já zavrčím. „Moc mluví.“

Felix se usměje. „O to přesně jde.“

„Hej, počkejte na nás!“ Zpoza rohu na konci chodby se vynoří Van a Alec a rozběhnou se k nám.

Felix podrží dveře, počká, až k nám naši spoluhráči dorazí, a já si zatím vytáhnou z vlasů gumíčku, uhladím si je a stáhnou si je do uzlu na temeni hlavy. Jsou moc dlouhé – delší než v posledních několika měsících – a já si říkám, že musím napsat textovku svému holiči a objednat se k němu. Bradka by taky potřebovala zastříhnout, a – proč mi najednou tak záleží na tom, jak vypadám?

V okamžiku, kdy se dveře výtahu zase otevřou, vím přesně, proč mi na tom tak záleží. Příčina stojí na konci chodby před zasedací místností a vypadá stejně krásně, jako když jsem ji viděl ráno.

Van vedle mě potichu zapíská. „Pane jo. Kdo to...“

„To je nová právní poradkyně appíků a nejlepší kamarádka mojí přítelkyně,“ skočí mu do řeči Felix, „a ty s ní budeš jednat s respektem, jaký si zaslouží.“

„Kdy jsem, prosím tě, nejednal se ženskými s respektem?“ Van se trochu narovná. „Jednou nám byla na zápase, ne? To bych rád věděl, jestli si mě pamatuje.“

Stisknu čelist. Felix mi před chvílí prozradil, že je Summer nezadaná. Zjistit tuhle informaci nebude Vanovi trvat ani pět minut, což znamená, že to bude brzy vědět celý

tým. Na sázky si moc nepotrpím, jinak bych se klidně vsadil, že se ji někdo během jednoho dvou týdnů pokusí sbalit.

Ta myšlenka by mě neměla vyvádět z míry. Jenže než dojdeme do zasedací místnosti, tvářím se jako kakabus, čelist mám ztuhlou a v duchu si pořád dokola představuji, jak moji spoluhráči, a že jich není málo, krouží kolem Summer jako smečka hladových vlků kolem kusu fláky.

Summer zvedne ruku a zamává, což zaplaší mé zneklidňující myšlenky a nepatrně mi zrychlí tep – než si uvědomím, že mává na Felixe.

Jasně že mává na něj. Ten poslední rozhovor, který jsme spolu vedli, k žádnému mávání nevybízelo.

Na okamžik zachytí můj pohled a její obočí se vyklene způsobem, který mi přijde skoro vyzývavý.

Což samozřejmě víc odpovídá tomu, co si zasloužím – za takové gesto ji mohu jen respektovat.

Skloním hlavu a zamířím do zasedací místnosti v okamžiku, kdy se před Summer postaví Van a s přirozenou sebedůvěrou se vedle ní opře o zeď.

Tak to by byl první, ještě patnáct. Plus minus těch několik kluků, kteří už mají vážnou známost a budou natolik slušní, že se nepokusí balit novou právní poradkyni týmu.

Vchod je v přední části místnosti a židle vyrovnané do řad se táhnou až dozadu. U dveří stojí whiteboard, přímo vedle obrovské televizní obrazovky určené ke sledování hokejových záznamů. Trenér Davis, hlavní kouč appíků, sedí v přední řadě vedle Malika, generálního manažera. Vypadá to, že většina týmu už je usazená, a já se proto přesunu do druhé řady, abych si taky našel místo. Ale než to stačím udělat, někdo mi poklepe na rameno.

Rychle se otočím a přímo před sebou spatřím Summer.

„Promiň,“ řekne. „Jen jsem tě chtěla upozornit, že *tady* sedím já.“ Ukáže na židli v první řadě. Na sedadle je položena šedivá složka s modročerným logem appíků vyraženým na titulní straně. „Vzhledem k tomu, že tu nejsou žádné značky a podobně, nechtěla jsem, abys mi omylem ukradl židli.“ V modrých očích má oheň a koutky úst se jí zvedají v úsměšku, který mě od hlavy k patě zalije horkem.

Na tom jejím sebevědomí něco je, na tom, jak se nedá zastrašit.

Asi bych na takovou věc neměl být pyšný, ale většina lidí se zastrašit *dá*. Když jsem byl malý, tak mě táta naučil, jak být na ledě asertivní a využít své velikosti. Nejsem člověk, který by začínal rvačky jen proto, aby ostatní naštvál, ale když někdo nehraje podle pravidel, připomenu mu, jak moc si se mnou nechce začínat. I mimo led se tak lidi často chovají – jako by se báli, že mě od první rány dělí jediné neopatrné slovíčko. Když nepočítám zápasy, nikdy jsem se nepral, ta reputace mi ale nevádí. Lidi si ode mě udržují odstup, což je obvykle přesně to, co chci.

Summer na můj zamračený výraz zareaguje sebevědomým úsměvem.

„To jsem si zasloužil,“ připustím.

„Ráda vidím, že si rozumíme,“ odtuší.

Malik se postaví, Summer se přesune zpátky na své místo a já se posadím na židli mezi Felixe a Aleca.

„Chybí nám někdo?“ zeptá se Malik. „Kde je Logan?“

„Tady,“ odpoví Logan a vklouzne do místnosti, v patách za ním Parker. Vyberou si dvě volné židle v první řadě, přímo vedle Summer. Parker se k ní nakloní a rychle ji obejmě, Summer jí věnuje široký úsměv a já ucítím bodnutí, jak se ve mně ozve svědomí.

Summer je tu dneska první den. Má novou práci. Bydlí v novém městě. Nejspíš byla dneska ráno nervózní, a když

viděla známý obličej, tak ji to potěšilo. A já jsem neudělal nic, aby se tu cítila vítaná.

Posledních pár týdnů jsem řešil nějaké rodinné záležitosti a byl jsem z toho obzvlášť mrzutý, ale i tak. Hůř jsem se snad ještě nechoval.

„Fajn, musíme toho spoustu probrat a trenér Davis tvrdí, že vás čekají hodiny záznamů, takže budu stručný,“ oznámí Malik. „Ale nejdřív bych chtěl přivítat Summer Callahanovou, která se připojila k personálu appíků jako interní právní poradkyně.“

Summer se na židli obrátí a zamává všem v místnosti. Když se očima zastaví na mně, věnuje mi stejný vyzývavý pohled jako prve. Nezdá se, že by na mě byla přímo našťvaná, ale přijde mi, že mě má přečteného, a já se nemůžu rozhodnout, jaký z toho mám pocit.

„Summer zná poměrně dobře smluvní právo,“ pokračuje Malik, „což bude z očividných důvodů užitečné. Taký má za sebou několik let v úřadu okresního státního zástupce, ale těchhle jejich zkušeností využívat *nebudeme*, co vy na to? Pohled na vaše zkroušené obličejy v trestní síni bych si radši odpustil, i když jsem přesvědčený, že by se o vás nejnovější členka našeho týmu dokázala postarat.“

„Jo, to se vsadím, že by se o mě dokázala postarat,“ zamumlá za mnou Dominik, jeden z nejnovějších hráčů našeho týmu, a kluci kolem něj se začnou pochechtávat.

Summer stiskne rty, až z nich zbývá jen rovná čárka, a celé tělo jí ztuhne. Dominikova slova nebyla hlasitá, zřejmě to však stačilo.

Nehledě na Summerinu zjevnou nelibost se Dominik usměje a s tančícím obočím začne jejím směrem posílat vzdušné polibky. To chování je sugestivní a namyšlené a okamžitě mi zpění krev.

Bez rozmýšlení se postavím, udělám čelem vzad a přitáhnu k sobě pohled levého křídelníka z druhé lajny. Soudě podle té jeho domýšlivosti byste si mysleli, že začíná hrát za Boston Bruins, ne že posedává na střídačce v týmu nižší ligy. Je ještě mladý – je mu teprve devatenáct – a trenér nám povídal, že mu musíme ukázat, jak být appíkem, takže... *fajn*. Dostane lekci právě teď.

Jeho rozverná nálada pod tíhou mého pohledu rychle vystřízlíví, když ke mně však konečně vzhledne, pořád má v očích ten vyzývavý výraz. Zamračím se, sevru ruce v pěst a zavrtím hlavou. „*Ne*,“ pronesu tónem, který zní tak výhružně, že mě to samotného překvapí.

Dominik neodpoví, dál mi chladně zírá do očí a já přemýšlím, co bych mohl ještě podniknout. Radši bych mu jednu vrazil na ledě, než to s ním řešil tady – snadněji bych si to obhájil před trenéry – ale jestli se v příštích pěti vteřinách neomluví, dostane pěstí do nosu a je mi jedno, jaké to bude mít následky.

Nakonec zvedne ruce ve smířlivém gestu a zamumlá směrem k Summer neupřímné „promiň“.

Jo, ten to pak na tréninku určitě schytá.

Otočím se, posadím se, rychle se podívám na trenéra Davise, který na mě pochvalně kývne, načež zaletím pohledem k Summer.

Pozoruje mě, a když se naše oči setkají, prohnou se jí rty do drobného úsměvu; její kývnutí hlavou mi připadá jako poděkování.

Felix, který sedí vedle mě, se ke mně nakloní. „Cože jsi to povídal?“ zašeptá. „Že moc mluví?“

„Sklapni,“ zavřím na něj a on zvedne ruku a schová za ni svůj úšklebek.

„*Fajn*. Parker, teď jsi na řadě ty. Co pro nás máš?“ zeptá se Malik.

Parker se postaví, v ruce klipboard. „Takže. Dumbo, Tucker, Logane, Felixi. Zítra dvacet minut před tréninkem vás potřebuju na ledě oblečené do dresů na zápasy. Dorazí pět našich juniorských hráčů a natočíme promo video k tomu stipendijnímu programu. Budete chvíli střílet, předvedete pár úsměvů na dvě tři fotky a ukážete nějaké koučování. Všechno krátké a příjemné.“

„Před tréninkem?“ ozve se Dumbo. „Je nějaký důvod, proč bychom to nemohli udělat po tréninku?“

Parker vzhledne se zdviženým obočím. „A *podíval ses* někdy, jak vypadáš po tréninku?“

„No dobře, máš pravdu,“ odpoví Dumbo.

„To nemluvím o tom smradu,“ podotkne Tucker. Strčí loktem do Dumba. „Zvlášť ve tvém případě.“

„Co? Já nesmrdím... víc než ostatní.“

„Ale jo, smrdíš,“ řekne Alec.

„Je to fakt síla, chlape,“ dodá Van.

Felix se k Dumbovi nakloní a poklepe mu na záda. „Poslyš, *někdo* prostě musí smrdět nejvíc. Nes to břímě důstojně.“

Dumbo se obrátí, praští Felixe do ruky a z druhé strany místnosti se ozve uchechtnutí.

„Natáčení bude bez helem,“ dodá Parker snažící se překřičet náhlý halas, „tak si zastříhněte bradky a učešte vlasy. Pokusíme se to zvládnout tak, abychom nikoho nevydělali.“

„To si radši nech helmu na hlavě, Logane,“ utrousí Tucker.

Logan se předkloní, sebere z Parkeřina klipboardu propisku a hodí ji po Tuckerovi.

„Klid, děcka,“ zareaguje Parker. „To by stačilo.“ Dojde si k Tuckerovi pro propisku a pak se podívá na mě. „Nathane. Měl bys dneska po tréninku dvě minutky? Potřebuju s tebou udělat zachmuřenou fotku na trestné lavici.“

„Á, hodláš ho zachytit v jeho přirozeném prostředí,“ poznamená Alec a strčí do mě loktem, což mu okamžitě vrátím.

„Ale teď vážně, Nathane,“ dobírá si mě Parker. „Tentokrát se, prosím tě, neusmívej. Ať ti to nemusím připomínat.“

Na začátku sezóny Parker zavedla takovou novinku a začala ukazovat všechna možná místa, kde bych mohl vypadat *zachmuřeně* – proto ta žádost o fotku na trestné lavici. Když mi to poprvé vysvětlovala, nechápal jsem, co tím myslí, ale v zásadě si prostě sednu, kam řekne, zahledím se do dálky a zamračím se. Už mě natáčela na ledě, jak sedím na tribuně, jak se opírám o své auto, jak držím štěně, které Eliho manželka Bailey přinesla z útulku. O Vánocích, když se nás několik rozhodlo vyrazit na hory a udělat si túru na vrch Pisgah, mě dokonce přiměla se zastavit, aby si mohla nahrát pár vteřin mého zírání na stromy a oparem zahalenou modř a zeleň Blue Ridge Mountains táhnoucích se za mnou do nedohledna. Je to stupidní a netuším, co na tom lidi zajímá nebo proč chtějí fotky, na kterých se na něco mračím, ale jestli to znamená, že nebudu muset při natáčení tancovat, tak to беру.

Přikývnu a zalétnu očima k Summer, abych zjistil, jestli ten rozhovor sleduje.

Opravdu ho sleduje a to vědomí způsobí, že mi pokožka začne neznatelně vibrovat energií.

„A Nathane, chci tě na něco upozornit,“ dodá Parker. „Všimla jsem si, že je teď čím dál tím populárnější hashtag #ZkrotZamracenehoDrsnaka, takže si možná u svých fanynek všimneš zvýšené aktivity.“

Několik kluků se rozesměje, začnou se ke mně natahovat a poplácávat mě po ramenou.

„Co to, prosím tě, znamená?“ zeptám se se zamračeným výrazem. „Jakou aktivitu máš na mysli?“

„Je to jen trend, kterého jsem si všimla,“ odpoví Parker. „A není to nic, s čím by sis musel vyloženě dělat starosti. Jen si dávej pozor, až budeš komunikovat se svými fanynkami, kdyby to náhodou přeháněly. A určitě mi dej vědět, kdyby toho na tebe začínalo být moc.“

Přikývnu a shrbím se na židli. Chápu hodnotu toho, co Parker pro appíky dělá, ale moc se mi nelíbí myšlenka, že o mně ženy mluví, jako bych pro ně představoval nějakou výzvu. Když na to přijde, tak se mi nelíbí myšlenka, že o mně *vůbec* mluví.

Parker přejde k sérii videí, která dělá s nováčky, což je něco, co zahrnuje tanec a... fakt zrovna řekla, že budou převlečení za ovoce?

Uchechtnu se a zavrtím hlavou. Malik a trenér Davis v podstatě dali Parker volnou ruku, takže může dělat, co potřebuje, aby byl tým co nejpobulárnější, a my jsme dostali instrukce vycházet jí vstříc.

Bude například chtít, abychom se naučili nějaký tanec a předvedli ho na ledě? Radši na to kývneme.

Bude chtít, abychom přitom měli oblečené růžové punčocháče a nadýchané baletní sukýnky?

To se nám *vůbec* nebude líbit.

Ale kývneme na to.

Parker několikrát naznačila, že bych si na sociálních sítích mohl založit vlastní účty a využít současné popularity, ale nutné to není a já si nedovedu představit nic, co by se mi líbilo mñ.

Až na tu baletní sukýnku.

„Fajn, tak další bod,“ pokračuje Malik, když Parker skončí. „Týká se to Aleca a Nathana. Nová společnost Flex se sportovně volnočasovým oblečením hledá někoho na propagaci produktů. Vyžádali si výslovně vás dva. Společnost je v pořádku, takže pokud máte zájem, doprovodí

Summer na konci měsíce mančaft do Chicaga. Po čtvrtéčním zápase zůstanete vy tři ve městě ještě jednu noc, Summer vás v pátek ráno doprovodí na schůzku a hned odpoledne pak odletíte za zbytkem týmu do Clevelandu, kde máme zápas v sobotu odpoledne.“

Přinutím se kývnout na souhlas, jako by na tom nebylo nic zvláštního. Technicky vzato na tom nic zvláštního není. Takovéhle věci se dějí pořád a vždycky je s námi zástupce týmu, zvlášť s těmi, kdo nemají agenty.

Ale stejně mi to přijde jako něco mimořádného. Před hodinou jsem si ani nebyl jistý, že Summer ještě někdy uvidím. Teď je tady, bydlí půl druhého kilometru ode mě, pracuje v Summitu a jedná mým jménem na schůzkách s výrobcí značkového oblečení.

„Je to pro některého z vás problém?“ zeptá se Malik. „Jestli ne, dotáhneme vaše cestovní plány a pošleme vám je e-mailem.“

„Je to v pohodě,“ odpovím a Alec zamumlá něco podobného. Dívám se na Malika, ale cítím, že mě Summer pozoruje, a uvažuji, co si asi myslí.

Normálně toleruju schůzky se značkami jen proto, že peníze navíc jsou příjemné a publicita je pro appíky dobrá. Je to součást mé práce – součást toho, co musím dělat, abych mohl hrát hokej a dostávat za to zapláceno.

Ale vědomí, že tam bude Summer, tomu dodává novou úroveň. Ne že bych se na to přímo těšil, ale možná jsem míň otrávený, že tam vůbec musím.

Což mě štve. Proč na tuhle ženu reaguju?

Nerandím. A ani randit *nehodlám*. A pěkná tvářička na tom nic nezmění.

Můj program je během sezóny šílený. Z každých pěti týdnů strávím tři na zájezdech a devadesát procent bdělého času padne buď na hraní hokeje, nebo na přemýšlení

o hokeji – nebo na to, že si přeju, abych buď hrál, nebo přemýšlel o hokeji.

Vážím si spoluhráčů, kterým se nějakým zázrakem podařilo vybudovat si přes zmíněný program vztah. Ale do života, který jsem si vytvořil pro sebe, by se to prostě nevešlo.

Jestli mě katastrofický konec otcova života něčemu naučil, je to, jak snadno s sebou do neštěstí strhnete další lidi.

Na druhém konci místnosti se Summer, Parker a zbytek administrativních pracovníků zvednou a chystají se k odchodu. Měl bych se omluvit. Zastavit Summer a říct jí, jak je mi líto, že jsem se choval jako pitomec, a že může parkovat, kde chce.

Místo toho ji nechám odejít a pozoruju, jak se cestou ke dveřím zdraví s několika dalšími hráči.

Její úsměv je milý a srdečný, a zatímco si s lidmi potřásá rukou, opakuje jejich jména a zapisuje si do bloku ve své ruce krátké poznámky, září na všechny strany.

Mluví taky s Alecem, který nejspíš prohodil něco legračnického, protože Summer zakloní hlavu a zasměje se.

Vytáhnu telefon, upřu pohled na displej a bezmyšlenkovitě brouzdám novinovými titulky, které vlastně ani nečtu, dokud Summer konečně nezmizí z místnosti.

Nejsem si jistý proč.

Ale nepodaří se mi pořádně se nadechnout, dokud není pryč.

KAPITOLA 3

Summer

Opřu se do velkých dvojitých dveří, které vedou ke střední úrovni tribun stadionu, projdu dovnitř a rozhlédnu se po Parker.

Pod sebou slyším zvuk bruslí svištících po ledě přerušovaný výkřiky, funěním a ostrým hvizdem pískalky trenéra Davise.

V novém zaměstnání jsem už týden a do části Summitu s kluzištěm jsem zatím nezavítala. Mnohokrát mi říkali, že pokud se budu chtít podívat, klidně tam můžu zajít, kdykoliv budou kluci trénovat, ale tohle je poprvé, co jsem to uskutečnila. A přišla jsem jenom proto, že mě Parker pozvala s tím, že si tu dáme oběd.

Nemám ani tušení, jak se hraje hokej, takže bych se nejspíš dívat *měla*. A jsem poměrně dost zvědavá, jak vypadají kluci v akci.

Ale ne že bych doted' neměla plno práce.

S Grantovým požehnáním jsem se rozhodla, že nejlepší způsob, jak se připravit na dojednávání nových smluv, je

pročíst si každou propagační a licenční smlouvu podepsanou kterýmkoliv z appíků v posledních dvanácti měsících.

Trvalo mi to tři dny, málem jsem z toho oslepla a několikrát jsem zažila chvíle paniky, v nichž jsem pochybovala, jestli vůbec něco takového zvládnu. Upřímně řečeno to nemá s prací, kterou jsem dělala u okresního státního zástupce, nic společného, a tak trochu se divím, proč mě Grant vůbec přijímal. Ačkoliv jsem možná v zoufalé snaze uniknout z průšvihů, v něž vyústilo mé předchozí zaměstnání, přehnal význam letní stáže absolvované během studia zábavního práva.

Je taky možné, že jsem si všimla plakátu k filmu *Agent číslo 12* visícího za Grantovým psacím stolem a mezi řečí se zmínila, že je moje sestra provdaná za Flinta Hawthorna – herce vystupujícího hlavní roli. Grant okamžitě zpozorněl, zamumlal něco o tom, jak je důležité udržet si mezi hordou profesionálních sportovců chladnou hlavu – což je něco, co určitě zvládnu – a pak nejmíň deset minut vykládal o překvapivém závěru druhého filmu série.

Ať jsem se sem dostala jakkoliv, mám teď dojem, že je mi jasnější, jaký mám vlastně cíl. A já jsem rozhodně žena, která cíl potřebuje. Cíl a hromadu lejster.

Svěřím se vám s něčím ujetým – chovám tajnou lásku k papírování. Na inkoustové vůni smlouvy ještě teplé z tiskárny je něco úžasně uspokojivého. Tuším, že to uspokojení ještě vzroste, půjde-li o brilantní smlouvu, kterou jsem sjednala já. Doufám, že mě to čeká už brzy.

Parker zrovna natáčí, když se vedle ní posadím, ale podívá se na mě, usměje se a zvedne prst, jako by chtěla říct, že už je skoro hotová. S Parker si nejsme vyloženě blízké – aspoň prozatím ne – ale bylo fantastické, jak mi během uplynulého týdne pomáhala. Začaly jsme si příležitostně

psát zprávy, i když zrovna nejsme v práci, a mám dojem, že z nás budou dobré kamarádky.

Gracie mi povídala, že si Parker zamiluju, takže mě to nepřekvapuje, ale opravdu si s někým rozumět a tak snadno s ním vycházet je příjemný pocit. Mám Gracie, a ta je super, ale v mém každodenním životě zeje díra po Lucy, a čím víc lidí mi ji pomůže zaplnit, tím líp.

Parker ještě několik minut natáčí a já si zatím rozbalím sendvič a začnu jíst, přičemž pozoruju, jak hráči poletují z jednoho konce kluziště na druhý. Jsem si jistá, že se někde na ledě vyskytuje i puk, ale v okamžiku, kdy ho najdu, zase ho ztratím.

Ráda bych věděla, jestli Parker cítí, jak jsem zmatená, protože jakmile na svém mobilu vypne kameru, věnuje mi chápavý úsměv. „Ty jsi ještě na hokeji nebyla, vid’?“

„Jednou,“ odpovím s dalším soustem v puse. „Ale to byl ten zápas, kdy se Felix a Gracie konečně dali dohromady, a já jsem strávila mnohem víc času pozorováním Gracie než utkání jako takového.“ Zvednu napůl snědený sendvič. „Jo a promiň, že jsem na tebe nepočkala. Dneska ráno jsem vynechala snídani, a tak trochu jsem umírala hladu.“

Zazubí se. „Tak trochu ti odpouštím.“ Vytáhne svůj vlastní oběd a pak, s očima upřenýma na led, jíme nějaký čas mlčky.

„Takže, hrají v tuhle chvíli zápas? Nebo... je to nějaký drill? Dělají drily?“

„Jasně. Spousty. Ale zrovna teď probíhá cvičné utkání, takže je to spíš jako normální zápas.“

„Jak to stihneš sledovat? Já ani nedokážu najít puk.“

Parker otevře pytlík tortillových chipsů a nabídne mi. „Vtip je v tom, že se ho přestaneš snažit hledat. Prostě pozoruj hráče. Začneš rozeznávat jemné změny v jejich

postoji, rychlosti, ve způsobu, jakým brání puk, pokud ho mají. Pokud ho nemají, vědí, kde je, takže když se na ně díváš, naučíš se líp odhadnout, kde se vlastně hraje.“

„Jsou tak rychlí,“ poznamenám a olíznu si z konečků prstů drobečky z chipsu. „Jak je mám všechny sledovat?“

„Všechno neuvidíš nikdy,“ odpoví Parker. „Ale slibuju, že se to časem zlepší.“ Ukáže prstem. „Fajn, vidíš toho kluka tamhle napravo? To je Logan. Chvilku se na něj dívej.“

Pozoruju, jak Logan s lehkostí klouže po ledové ploše. Má puk – vidím ho, aspoň prozatím – ale pak ho předá jinému hráči a já ho ztratím. Nepřestávám sledovat Logana, dívám se, kam se dívá on, a brzy puk zase objevím, před menším klukem, který přelétne přes hrací plochu a vzdálí se tak od ostatních hráčů. Je skoro u Felixe, když tu ho odřízne jiný hráč, hluboko se shýbne a zastaví ho ramenem, načež se otočí, praští s ním o stěnu a přidrží ho na místě hokejkou.

Škubnu sebou, když do sebe narazí, a napjatě čekám, jak se to vyvine.

Oba dva hráči se chvíli strkají, ale pak se k nim přidá Logan a většího muže odtáhne.

„Co to bylo?“ zeptám se a v poslední chvíli si uvědomím, že jsem málem rozmačkala sendvič, jak jsem ho tiskla v rukou.

„No, to byl Nathan a nejdřív dal Dominikovi bodyček,“ vysvětluje Parker, „a pak ho narazil na mantinel.“

„To se může?“

„Ten bodyček byl v pohodě. Je to prostě způsob, jak někoho připravit o puk, ačkoliv je v tom jasný úmysl dotyčného zastrašit. Ale ta druhá část – za to by už seděl na trestné lavici.“ Vrhne na mě významný pohled. „Něco mi říká, že se Nathanovi fakt nelíbilo, když měl Dominik na začátku týdne ty komentáře na tvou adresu.“

Zalije mě vlna horka. Byla jsem ráda, že Nathan Dominikovi zavřel pusu – to, jak Nathan na lidi působí, je opravdu neuvěřitelné – ale stejně jsem nelenila, v závěru dne jsem si Dominika našla a velmi jasně ho informovala, že mě bude respektovat. Po té poradě jsem si ho vyhledala a zjistila, že zrovna dokončil střední školu. Jsem si jistá, že se prostě choval jako pitomý kluk, ale potom, co v mém posledním zaměstnání skončily věci tak, jak skončily, nehodlám jeho nevhodné chování tolerovat.

Jestli se neumí chovat, tak si na něj budu stěžovat po každé, když otevře pusu. Jakmile jsem mu to řekla, zrudly mu tváře, pak ze sebe vypravil: „Ano, paní Callahanová, rozumím,“ a s ocasem mezi nohama odspěchal na parkoviště.

Jsem zvědavá, jestli se ukáže, že je Nathanova metoda řešení problémů účinnější.

„Znáte se s Nathanem z doby, než jsi tady začala pracovat?“ zeptá se Parker. „Přišlo mi, že je mezi vámi něco nevyřešeného.“

„Není,“ odpovím. „Viděli jsme se, ale jen jednou. Mluvili jsme spolu, možná dvacet minut? To je všechno.“

Parker vykulí oči. „Vážně? Dvacet minut?“

„Spíš jsem dvacet minut mluvila já.“

Uchechtne se. „To se Nathanovi, kterého znám, podobá víc. Je to skvělý kluk. Je v něm mnohem větší kus něžného hromotluka, než by si hokejoví fanoušci chtěli myslet. Na ledě je drsný, takový ranař, ale ještě jsem neviděla, že by se začal prát mimo led.“

„Ranař. Copak taková pozice existuje?“

„Dá se to tak říct,“ odpoví Parker. „Není to nic oficiálního. Ale když náš soupeř fauluje, je Nathan většinou ten, kdo se do toho vloží a... řeší to. Kluci z týmu mu říkají Ranař.“

„Takže se v podstatě hodně pere?“

„O to právě jde,“ řekne Parker. „Jen když musí. Nezačíná si, jenom reaguje. A je vyrovnanější než spousta týpků ve stejném postavení.“

Moje oči sledují Nathana – teď, když mi ho Parker ukázala, ho pod objemnými chrániči a helmou poznám snadněji – který ujel jinému hráči a jako o závod sviští po ledě. Parker popadne telefon a začne Nathana natáčet v okamžiku, kdy se vyhne dalšímu hráči, objedne branku a přes brankářovo rameno strelí puk přímo do sítě.

„Hergot,“ zamumlá si Parker pro sebe.

Nakloním se dopředu a posunu se k okraji sedačky.

Dole na ledě hráč, o němž jsem si na devětadevadesát procent jistá, že je to Nathan, nepatrně zvolní a... podívá se na mě.

Ale to je hloupost. Proč by se na mě díval? Vždyť ani neví, že tu jsem.

Přesto se neudrším a zeptám se: „Ty, nepodíval se teď sem nahoru?“

Pohlédnu na Parker, která vypadá, jako by vši silou přemáhala úsměv. „Jasně že se sem právě podíval. A víš, co je ještě zajímavého? Nathan je obránce. Takhle se předvádět před brankou, to se mu fakt moc nepodobá.“

„A to znamená?“

Významně se na mě podívá. „To znamená, že se podle mě na někoho snaží udělat dojem.“

„Cože? Ne.“ Strčím si do pusy poslední sousto sendviče, abych získala trochu času.

Myšlenka na to, že se na mě Nathan snaží udělat dojem, je až příliš lákavá, z čehož jsem v naprostém šoku. Proč by se kluk, který se ke mně na začátku týdne na parkovišti choval v podstatě hrubě a přezíravě, na mě na konci týdne pokoušel udělat dojem?

Od porady týmu v pondělí ráno jsem Nathana viděla přesně třikrát.

Jednou, když jsem se zastavila v bytě u Gracie, abych jí vrátila svetr, který jsem si vypůjčila, a on náhodou odcházel od Felixe, který bydlí hned vedle. Podruhé, když jsme přijeli do Summitu oba zároveň a ano, *zaparkovala* jsem na jeho parkovacím místě, a *ne*, nestěžoval si. A potřetí, když jsme ze Summitu odcházeli.

Ve všech třech případech to bylo naprosto neúmyslné a náhodné a ve všech třech případech si mě skoro nevšiml.

Dlouze se napiju vody a doufám, že mi pomůže zchladit to příjemné teplo šířící se díky Parkeřiným slovům mými útroby. Moje útroby nemají co cítit teplo a chvění a tak vůbec, když jde o tohohle kluka.

Je mi jedno, co jsem předtím říkala o teplých načechraných pocitech spřízněnosti, a je mi jedno, jak pěkně Nathan voní, kdykoliv mám tu smůlu, že na něj narazím. Buď má zájem, nebo nemá, a je očividné, že nemá. Na to člověk nemusí být Einstein, aby to pochopil.

„K tomu nemá žádný důvod, aby se na mě pokoušel udělat dojem,“ řeknu Parker, spokojená, že moje slova zní vyrovnaně a logicky a naprosto přesvědčivě. „V podstatě jsem ho pozvala na rande, když jsme se poprvé setkali, a on nezabral. Dal jasně najevo, že nemá zájem.“

Parker sešpulí pusu ke straně, přitáhne si dlouhé hnědé vlnité vlasy přes rameno a prsty je hbitě splete do volného copu. „To mě překvapuje. Ale pokud jde o Nathana, asi vážně nikdy nevíš, na čem jsi. Vždycky byl záhadný. Je určitě těžší poznat jeho než ostatní kluky.“ Omotá si konec copu gumičkou a vytáhne mobil. „Ale podívej se na tohle.“ Najde na TikToku video a mobil mi podá.

Stisknu šipku a vykulím oči, když se nějaká ženská na displeji zmíní o Nathanovi a začne vyjmenovávat všechny

možné způsoby, jimiž by chtěla „vykouzlit úsměv na jeho zachmuřené tváři.“ Vyvalenýma očima pohlédnu na Parker. „Pro pána krále.“

„To je, co?“ Parker nakrčí nos. „A komentáře jsou ještě horší.“

Podám jí telefon zpátky. „Co s tím budeš dělat?“

„Zatím jen odstraňuju oficiální tagy na všem, co není vhodné pro rodiny, a posílám velmi zdvořilé e-maily tvůrcům obsahu, v nichž jim připomínám hodnoty a cíle appíků. Ale možná na nějaký čas vynechám ty zachmuřené fotografie. Líbí se mi, jaký mají náboj, a pozornost taky nemůže škodit, ale nechci, aby se Nathan dostal do nepříjemností.“ Postaví se a zasune mobil do kapsy. „Chceš se ještě dívat? Já se musím vrátit do kanceláře a udělat nějaké úpravy.“

„Půjdu s tebou,“ odpovím. „Stejně už mi skoro skončila polední pauza.“ Vrhnu ještě jeden pohled na ledovou plochu – zrovna ve chvíli, kdy se na ní střetnou dva hráči a narazí do stěny. Nebo... do mantinelu? Takhle tomu Parker říkala?

„Ti jsou dneska jako z divokých vajec,“ poznamená Parker.

„Tohle není běžné?“ Jdu za ní po tribuně nahoru a směrem ke dveřím.

„Když hrají jen mezi sebou, tak ne. Takovéhle chování si většinou nechávají pro soupeře.“

Mám dojem, že mi Parker neříká úplně všechno, a znovu se mi vybaví, jak prve naznačovala, že Nathanova potyčka s Dominikem měla něco společného s komentáři mladšího hráče na naší pondělní poradě.

Zvolním krok, pak se zastavím úplně. „Parker, není to... kvůli mně, že ne?“

Otočí se ke mně čelem a zavrtí hlavou. „To určitě ne. Aspoň ne tak docela. Ale je pravda, že mi Logan včera večer

povídal, že si Dominik v šatně otvíral pusy.“ Omluvně pokrčí rameny. „Jsi tu nová. A jsi moc krásná. A on je očividně velmi hloupý kluk s velmi velkým egem.“

Zavrtím hlavou. „Ale já jsem to s Dominikem sama probrala. Omluvil se mi. Kvůli mně ho nikdo mlátit nemusí.“

„To je od tebe opravdu velkorysé,“ oduší Parker, „ale takhle prostě appíci fungují. Laťka je vysoko a věrnost zásadám appíků je vážně důležitá. Mám pocit, že komentáře na tvou adresu byly jen jednou z mnoha pitomých věcí, které z něj vypadly, takže mu teď ostatní kluci ukazují, co se čeká od appíka.“

Část napětí v mých ramenou ustoupí. Je jasné, že po tom očistci, kterým jsem si prošla se svým bývalým šéfem, jsem trochu křehká, takže je příjemné slyšet, že se Parker o charakteru mužů, s nimiž pracuju, vyjadřuje s takovou důvěrou.

„Jak dlouho už znáš Logana?“ zeptám se, zatímco procházíme chodbou.

„Logana? Prakticky celý život. Když jsme vyrůstali, byl to nejlepší kamarád mého bratra.“ Parker se usměje a já prakticky vidím, jak se jí nad hlavou objevují emotikony se srdíčkovými očima. „Ale to, že spolu chodíme, je pořád poměrně nové.“

Připomenu si soupisku hráčů, kterou jsem studovala před obědem. „Přišel k appíkům z NHL, ne?“

Přikývne. „Hrál za Carolina Hurricanes a pak, když se zotavil z nějakého zranění, přešel k nám. Ale jeho smlouva s NHL říká, že nejspíš půjde zpátky, i když já bych si hrozně přála, aby tu zůstal napořád.“

„A tohle platí pro většinu hráčů? Mohli by je odvolat do NHL?“

„Pro appíky to platí méně než pro většinu týmů nižší ligy,“ odpoví Parker. „Většina týmů funguje jako jakési podhoubí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Randění s mrzoutem.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.